Blíží se poslední světová? Říká se, že kdo mlčí, souhlasí, a že kdo se nepoučí z minulosti, bude nucen ji prožít znovu.

- CZ24 News | 6. května 2020

SVĚT: Snahy zmocnit se vlády nad někdejší šestinou světa, eventuálně nad světem celým, trvají už více než sto let. Stojí za nimi úsilí amerických vrcholných finančníků a politiků, někdy označovaných jako illuminăti, zednáři, sionisti apod. V tomto článku se můžeme seznámit s průběhem některých událostí, o nichž se takto nepíše.

Jak se Hitler dostával k moci

Krátce po první světové válce našel americký kapitán Truman-Smith na doporučení německých generálů Adolfa Hitlera. V té době to byl chudý fantasta, který však dokázal znamenitě řečnit a ovládat své posluchače. Seznámil ho s bavorským obchodníkem s uměním a s americkou manželkou, Ernstem Franz Zedgwick Hanfstaenglem. Ten se stal jeho kamarádem, který mu vštěpoval potřebné názory, přivedl ho do mnichovské společnosti a stal se jeho rádcem a zprvu i přispěvatelem. Půjčil mu na tehdejší inflační poměry závratnou částku tisíc dolarů, za něž Hitler koupil dva nové tiskařské stroje pro nacistické noviny Völkischer Beobachter. Později získával Hitler peníze pro svou politickou činnost prostřednictvím půjček ze švýcarských bank.

Ernst Hanfstaengl se časem stal Hitlerovým zahraničním tajemníkem. V r. 1937 se však cítil ohrožen Vůdcovým okolím, tajně odešel do USA, kde se stal poradcem svého dávného přítele presidenta Roosevelta.

Byli to také Američané, kteří pomohli půjčkou 180 milionů dolarů stabilizovat inflační marku. Jako protihodnotu získaly USA kontrolu nad státním rozpočtem, finančním obratem a nad úvěry. Tichá americká ekonomická okupace umožnila ukončit francouzskou drsnou okupaci Porýní a stažení francouzských a belgických vojsk.

Kdo financoval Hitlera

Hitlerova kniha Mein Kampf nezískala velký zájem čtenářů. Přesto se mladý autor těšil pohodlnému životu. Pronajal si a později koupil vilu v Bavorských Alpách, budoucí slavný Obersalzberg, a k tomu i poslední model Mercedesu. Chodil dobře oblečen, měl auto a řidiče. Daňové policii řekl, že nepije, nekouří, stravuje se skromně a s výjimkou nájemného, nemá jako spisovatel a publicista žádné náklady. A ty, že pokrývá bankovními půjčkami.

K opravdovému zvratu, který Hitlera přesunul k moci, došlo v roce 1929. Podle jeho životopisců zmizela z jeho daňového přiznání kolonka půjčky. Přestěhoval se do nóbl čtvrti v Mnichově a obklopila ho družina bodyguardů, šoférů, kuchařů a měl dokonce i své zahradníky. S Hitlerem uzavírá spojenectví vlastník mediálního impéria Alfred Hugenberg. O Hitlerovi se začíná psát v novinách, mluví se o něm v rozhlase. Mnoho Němců se tak dozvídá o existenci nacistů a počet Hitlerových obdivovatelů se sedminásobně zvýšil.

Hitler investoval mnoho peněz do voleb, avšak prohrál. V květnu 1928 jeho NSDAP získala pouze 2,6 % hlasů. Je podivuhodné, že už v srpnu 1929 se uskutečnil v Norimberku grandiózní sjezd nacistů. Třicet speciálních vlaků přivezlo 200 tisíc straníků a před führerem pochodovalo 60 000 bojovníků.

Kde na to nacisté vzali peníze, když ještě v létě 1928 neměli ani na vlastní sjezd a pak prohráli volby?

Tím sponzorem byly zpravodajské služby Velké Británie, USA a Francie.

Nástup k moci

29. října 1929 nastal na Newyorské burze pověstný černý pátek a propukla největší finanční a ekonomická krize. Je pozoruhodné, že trvala přesně do Hitlerova jmenování Říšským kancléřem v r. 1933. Příchod Hitlera k moci však neměl ekonomické příčiny a nezpůsobily ho ani německé vnitropolitické důvody. Rozhodnutí o jeho jmenování nebylo přijato v Berlíně, ale v Londýně a Washingtonu. Bylo motivováno zájmem anglosaských sil porazit Rusko. Proto bylo nutné použít všemožné vlivné páky uvnitř německé politické i ekonomické elity a porušit velké množství doposud platných zákonů a zvyklostí.

V posledních volbách v listopadu 1932 získala NSDAP 33,1 % hlasů, na právo k jmenování premiérem by potřebovala 51 % hlasů. To vše, jakož i Hitlerovu rakouskou státní příslušnost, bránící jmenování kancléřem, se „vládcům světa“ úspěšně podařilo překonat.

Jmenování Hitlera říšským kancléřem bylo prvním krokem k naplnění jeho poslání napadnout SSSR. V té chvíli však nebyl schopen vyvolat vojenský konflikt, k tomu mu chyběla armáda. Předním úkolem tedy bylo, takovou armádu vybudovat, přejmenovat ji a vyzbrojit nejmodernějšími zbraněmi. Prvořadé proto bylo zavedení všeobecné branné povinnosti zakázané Versailleskou mírovou smlouvou. Nikdo opravdu seriózně neprotestoval a proti zavedení branné povinnosti nenásledovaly žádné další reálné kroky. Z původního sta tisíc mužů v roce 1933 se Wehrmacht (dříve Reichswehr) rozrostl do vypuknutí války v září roku 1939 na 4 miliony 233 tisíce osob.

Taková přeměna ovšem vyžadovala ohromné finanční prostředky. Při tom v okamžiku převzetí moci bylo v říšské státní pokladně pouhých 83 milionů marek, každoroční deficit činil 900 milionů a 5 miliard dluhů na válečných reparacích.

Hitler si však počínal naprosto sebejistě. Když mu ministr zahraničí řekl, že je třeba co nejdříve zaplatit oněch 5 miliard dluhů na reparacích, otevřeně řekl, že zaplatit není z čeho a že nic platit nebude. Anglie a Francie nic nenamítaly.

Zahraniční kapitál v hlavní roli

Zahraniční kapitál pronikal do všech oblastí německého hospodářství. Koncern I. G. Farben uzavřel smlouvy s americkými i anglickými chemickými společnostmi, americké Standard Oil náleželo 90 % v německo-americké ropné společnosti. Také auto Opel převzala General Motors a nákladďáky převážející Wehrmacht byly kompletovány z dílů dovezených z USA. Rozpočtové výdaje na zbrojení vzrostly od r. 1933 do r. 1939 desetkrát, až na 18,41 miliard marek. Úspěchy nacistů byly financovány a organizovány celým tehdejším „civilizovaným světem“ za cenu toho, že Hitler působil ve prospěch Anglie, USA a Francie.

Hitler započal zbrojit. Už v září 1934 byla z USA tajně dodána nejmodernější technologie pro letecké továrny v hodnotě milionu zlatých dolarů. Kromě toho Německo získalo množství vojenských patentů od amerických firem. Slavné bombardéry Junkers 87 Štuka byly stavěny na technologiích dovezených z Detroitu. V červnu 1935 podepsal Joachim von Ribbentrop s britským ministrem zahraničí anglo-německou námořní smlouvu, jejímž podpisem Německo získalo právo legálně stavět bojové lodě.

Stále bylo ještě možné Hitlera zastavit, např. zablokováním referenda o připojení Sárska k Německu

v lednu 1935. To však po náležité propagandě proběhlo a 90 % obyvatel bylo pro připojení. Společnost národů poté oblast Sárska vrátila Německu. Po 15 měsících Hitler s okázalou drzostí porušil další mezinárodní úmluvu: v březnu 1936 německé jednotky vstoupily do rýnské nárazníkové enklávy. Hitler nedbal na varování svých armádních velitelů. Věděl dopředu, že bez anglického souhlasu Francie do Porýní nevstoupí a k vojenskému střetu nedojde.

Stopnout Hitlera by se dalo, kdyby se mu místo smluv posílala ultimáta a jeho vliv se přerušil už v zárodku. Stačilo neposkytnout Hitlerovi německé státní občanství. Jako cizinec nemohl kandidovat ve volbách na kancléře a prezidenta. Pak by nevypukla válka, na Londýn či Paříž nepadla jediná bomba, miliony lidí by se neocitly v koncentrácích a evropští židé a cikáni by nebyli oběťmi genocidy. Jenomže to by Hitler nemohl přepadnout Sovětský svaz a splnit svůj hlavní úkol.

Hitler splnil všechny své cíle. Dostal se do čela země, bez boje jí vrátil ztracená území, získal souhlas Francie i Anglie na vyzbrojení. Jenže mu chyběla jedna základní věc: společná hranice se Sovětským Svazem. Bylo zapotřebí zlikvidovat nárazníkové státy a zajistit hospodářskou podporu dalších evropských států. Na tomto úkolu zapracovali nejlepší diplomaté Anglie a Francie.

Rakousko, první Hitlerova oběť

Když se rakouskému kancléři Schuschniggovi proti Hitlerovu požadavku na sjednocení Rakouska s Říší nedostalo žádné podpory od světových mocností, oznámil v rozhlase rakouskému národu, že resignuje. Do jeho funkce nastoupil rakouský nacista Artur Seiss-Inquart. 12. března německá vojska vstoupila do Rakouska.

Roosevelt odmítl rakouské události komentovat, anglický ministr financí Simon prohlásil, že Anglie nikdy neposkytovala zvláštní garance nezávislosti této zemi. Chamberlain poslal německé vládě formální protest, avšak německý ministr zahraničí jej odmítl převzít. Za dva týdny, 2. dubna, britská vláda formálně uznala obsazení Rakouska Německem. Ani Mussolini, který získal od bývalého rakousko–uherského císařství řadu území, neprotestoval.

Zkouška na budoucí válku

Hitler vytvořil mohutnou armádu a potřeboval polygon na testování nové techniky a cvičení důstojníků. A tak mu jej zorganizovali ve Španělsku povstáním generála Franca. Podstatou občanské války ve Španělsku tedy nebyl boj komunismu s fašismem, ale byla to zkouška na nadcházející konfrontaci SSSR a Německa.

Angličané přesunuli letecky Franca z Kanárských ostrovů do Maroka, Hitler zas pomohl s přesunem Francovy africké armády na kontinent a válka mohla propuknout. O zásobování povstalců se dodávkami válečného materiálu postaralo Německo a Itálie. Naproti tomu Velká Británie a Francie vyhlásily politiku nevměšování a zakázaly vývoz zbraní do Španělska.

Sovětský svaz protestoval a oznámil, že pokud budou Francovi zbraně dodávat Němci a Italové, že je bude vládě dodávat také. SSSR se zapojil do španělské války mj. proto, že republikánská vláda hradila veškeré vybavení zlatem. Zároveň získali Sověti stejnou možnost jako Němci – otestovat si své tanky a letadla v bojových podmínkách.

Celková hodnota pomoci frankistům od Německa i Itálie se odhaduje nejméně na miliardu dolarů. Účty za německé vojenské dodávky hradili titíž tajemní sponzoři nacistů, kteří financovali hitlerovský „ekonomický zázrak“. Naproti tomu hned na začátku války byla do SSSR vyvezena podstatná část španělského zlatého pokladu – asi 510 tun. Z něho pak byly placeny nejen dodávky sovětských zbraní, ale i výzbroj z cizích států. SSSR se tak v podstatě stal bankou pro bojující Španělsko.

Československo, druhá Hitlerova oběť

Po připojení Rakouska k Říši se Němci cítili úspěšní a rozvinula se kampaň proti Československu. Podpořili aktivity Němců obývajících pohraničí a prosazovali myšlenku návratu všech Němců do jednotné říše. V čele těchto snah stála v ČSR Sudetoněmecká strana vedená Konrádem Henleinem.

Československá vláda se nechystala před Němci kapitulovat. Armáda ČSR patřila k nejsilnějším v Evropě. Na jaře 1938 disponovala 34 divizemi oproti 28 divizím Wehrmachtu. Na podzim německá armáda posílila, ale převaha nebyla výrazná. Proti 39 německým divizím mohla ČR postavit 36 divizí. Vláda počítala se spojeneckou smlouvou s Francií, která byla i pro Francii zárukou pomoci v případě napadení Německem. Kromě toho české zbrojařské závody vyráběly stejné objemy zbraní jako průmysl celé Velké Británie. Nikdo nepočítal, že by někdo se zdravým rozumem mohl postoupit takové bohatství.

Proč tedy představitelé „demokratických zemí" neprojevili rozhodnost při obraně ČSR? Protože vítězství nad Německem, které sami vytvořili a vypěstovali, vůbec nepotřebovali. Hitler zdaleka ještě nesplnil všechny přijaté závazky a veškeré náklady na jeho vzrůst by byly ztracené. K údivu Čechů se však francouzská diplomacie náhle připojila na poradě koncem dubna v Londýně k požadavkům diplomacie anglické vyhnout se za každou cenu vojenskému konfliktu s Německem. V průběhu léta byly Hitlerovy požadavky vůči ČSR uznány jako přijatelné a sama Anglie vznesla vůči Československu žádost, aby přijalo rozhodné kroky pro mír v Evropě. 19. září 1938 došla do Prahy anglo-francouzská nóta vyzývající k neodkladnému předání Sudet Německu. Odpověď měla přijít do dvou dnů.

21. září po hrubém diplomatickém nátlaku vláda ultimátum přijala a koncem měsíce byla v Mnichově podepsána Mnichovská dohoda, právně stvrzující předání Sudet Německu. Že čeští představitelé nebyli k podpisu připuštěni, je všeobecně známo.

Za jediný rok 1938 si Hitler svými anexemi připojil k říši 6 milionů 750 000 tisíc Rakušanů a 3 a půl milionu sudetských Němců, tedy více jak 10 milionů lidí.

Bouřlivý rok 1939

Kreml chápal hru rozehranou vládami Anglie a Francie na evropském politickém hřišti. Hitler byl pomalu, ale jistě veden k sovětské hranici. Musel získat území celého Československa a další klíčová území pro organizaci války proti Rusku.

10. března 1939 oznámil Stalin na XVIII. sjezdu mj., že probíhá veřejné přerozdělení světa a sfér zájmů na úkor neagresivních států, bez sebemenších pokusů odporovat. Znalci pochopili, že zřejmě proběhnou tajná rusko-německá jednání. Ta vyvrcholila v dohodě velmi výhodné pro Sověty. Dostali úvěr ve výši 200 milionů marek na nákup německých průmyslových výrobků. Ten měl SSSR splácet dva roky dodávkami surovin. Získal za to naprosto nezbytné obráběcí stroje a další zařízení, jehož se mu nedostávalo.

Události na jaře roku 1939 probíhaly rychle. 14. března Slovensko deklaruje svoji nezávislost a žádá o ochranu. A. Vološin vyhlašuje nezávislou Karpatskou Ukrajinu a vyzývá Německo, aby jeho čerstvě upečený státeček byl vzat pod ochranu Říše.

15. března byl president Hácha donucen začlenit zbytek Čech do Říše pod názvem Protektorát Čechy a Morava. Jednotky maďarské armády zahajují okupaci Zakarpatí. 16. března reaguje Berlín pozitivně na žádost Slováků o přijetí pod ochranu, ale neuzavírá s nimi žádnou smlouvu. Maďaři si přičleňují Zakarpatskou Ukrajinu.

Vývoj se vymkl z plánů Západu a průhledný obraz neexistoval. Bylo však jasné, že poprvé Hitler nejedná tak, jak s ním bylo dohodnuto. Nebylo ani jisté, zda Německo v blízké budoucnosti skutečně zaútočí na SSSR.

21. března dostala litevská vláda příkaz k podpisu dokumentů o převodu města Memmel Německu. O dva dny později Litva dohodu podepsala. Londýn ani Paříž tuto anexi nijak nekomentovaly. Bezprostředně poté je v Berlíně podepsána „smlouva o ochraně“ mezi Berlínem a Bratislavou. Führer dohody se západem jakoby neporušuje, ale současně provádí kroky s Londýnem naprosto nekoordinované. Západní diplomaté nevědí, jak s ním jednat. Přes veškerý nářek nad osudem nešťastného Československa Bank of England poctivě Německu předala československý zlatý poklad v hodnotě 6 milionů liber.

Polsko je na řadě

Nadešla doba pro řešení vztahu k Polsku. S ním měl Hitler uzavřenou smlouvu o neútočení, avšak nezapomněl, že mu jde též o navrácení ztracených území po 1. světové válce. Naproti tomu potřeboval vojenskou podporu polské armády, až vyrazí proti SSSR. Vztahy mezi Německem a Polskem byly od počátku převzetí moci nacisty vřelé. Za všemi zahraničněpolitickými rozhodnutími ovšem stáli londýnští a pařížští diplomati.

Už v říjnu 1938 předložilo Německo Polsku balíček návrhů, které měly těsně propojit Polsko s říšskou politikou. Hitler mj. požadoval Danzig (Gdaňsk), přičemž zaručoval tamním Polákům zvláštní práva. Návrhy byly poměrně velkorysé, ale Poláci je odmítli. Danzig byl posléze prohlášen „volným městem“, čímž se dočasné územní spory zmrazily. 21. března 1939 Němci předložili Polsku ultimatum, v němž požadovali odevzdání Danzigu spravovaného „mezinárodním společenstvím“. Polský ministr zahraničí Beck však namísto do Berlína odletěl do Londýna. Anglie náhle vybídla SSSR a Francii vydat prohlášení o potřebě konzultací k zastavení „dalších agresí“ v Evropě. Představitelé západních zemí se týž den v Londýně začali dohadovat, co s Hitlerem, který se vymkl kontrole. Polákům vysvětlili „novou linii“: namísto vstřícnosti maximální tvrdost vůči Němcům a dokonce jim poskytli garanci vojenské pomoci. Pár dní potom v příkrém memorandu polská vláda odmítla německé návrhy týkající se Gdaňska. 23. března 1939 byla v Polsku vyhlášena částečná mobilizace. Hitlerovi bylo jasné, že Polsko, řízené z Londýna, nemůže zůstat v týlu armády útočící na SSSR a 1. dubna dal vypracovat plán úderu na Polsko. Na konci téhož měsíce zrušil polsko-německý pakt o nenapadení a anglicko-německou námořní dohodu.

Období diplomatického a špionážního soupeření

V polovině dubna Stalin nabídl Evropanům společné zastavení Hitlera cestou trojstranné dohody o vzájemné pomoci mezi Británií, Francií a SSSR. Návrh zůstal prakticky bez odpovědi. Ani návrh poskytnout bezpečnostní záruky Estonsku, Litvě a Lotyšsku nenašel ohlas. Zřejmě proto, že území pobaltských států bylo zapotřebí pro Hitlerovo operativní rozvinutí vojsk připravených k útoku na SSSR.

Třicátého dubna 1939 učinil Hitler poslední pokus najít společnou řeč se svými bývalými anglickými „přáteli“ a varoval je, že jinak mu nezbude než jednat s Kremlem. Pro ně však alternativa smlouvy mezi nacisty a bolševiky byla nepředstavitelná. Rozhodli se protahovat svá jednání s SSSR o dohodě o vzájemné pomoci, snažili se budit dojem, že smlouvu uzavřou co nejdříve. Podobně oddalovali ratifikaci dubnové polsko-anglické smlouvy, k níž došlo až 25. srpna, den před původním nacistickým plánem na zahájení války, pár dní před skutečným začátkem války. Francouzi podepsali podobnou dohodu až 4. září, kdy už probíhaly boje. Podle smluv měli sami právo rozhodnout, jak budou pomáhat Polsku. Nepomohli nijak. Jejich pomoc vstoupila do historie pod výstižným názvem „podivná válka“, která trvala celých osm měsíců… V ní francouzští vojáci nesměli ostřelovat německé pozice a

angličtí letci bombardovat německé vojenské objekty…

Stalin správně vyhodnotil, že Angličané a Francouzi nebudou hrát podle pravidel. Byl proto nucen podepsat smlouvu s Hitlerem, aby odvrátil agresi od své země. Vstoupila do historie jako pakt Molotov-Ribbentrop.

Jednání s Angličany a Francouzi, kteří dorazili na jednání mnohem dříve než Němci, probíhala pomalu, jen tři a půl hodiny denně. Členové mise neměli dostatečné pravomoci a nebyli schopni odpovědět na konkrétní otázky, např. kolik vojáků by Anglie a Francie poslaly na západní frontu. Na vše se museli ptát svých vlád v Londýně a Paříži a nejasné odpovědi přicházely se značným zpožděním nebo vůbec ne. Dokumenty z té doby ukazují, že cílem jednání bylo zmást vedení SSSR, aby získali čas pro Hitlera a napadení Polska. Tím odsoudili Polsko k zániku. To bylo totiž připravováno na válku na východě, na západě byl umístěn důležitý průmysl, plné sklady, a nemělo ani opevněné hranice. Poláci počítali v případě konfliktu s útokem Francie na Porúří a nečekali, že je napadne celý Wehrmacht. Zmýlili se.

1. září 1939 začala 2. světová válka.

Na válečném poli

Válka se pro SSSR nevyvíjela dobře. Po čistkách v Rudé armádě chyběli zkušení velitelé. Rudá armáda ustupovala a blitzkrieg obklíčil a pobil statisíce ruských vojáků. Teprve mrazy Němce zastavily před Moskvou, a tam poprvé pocítili vážný neúspěch a pokoření z ústupu. Rudá armáda se stabilizovala, objevila se řada nových velitelů poučených ze ztracených bitev. Stalinovi se podařilo zmobilizovat celý stát k válečnému úsilí a nastoupit cestu k porážce nacistického Německa. Jeho generálům a maršálům v čele Rudé armády se stále více dařilo hnát Němce zpět, odkud přišli. Úspěšný postup na ruské frontě získal obdiv nejen u evropských národů okupovaných nacisty, ale následně i řady politiků, kteří Stalina a jeho režim neměli v lásce. Přátelsky se tvářil např. i Winston Churchill, týž, který na konci války připravoval spolu se zajatými nacistickými jednotkami operaci Unthinkable, která měla zahnat unavenou Rudou armádu zpět za Moskvu. Mezi nadšené přívržence této operace patřil i známý „osvoboditel“ Plzně gen. Patton. Oba mají v Česku sochu…

Skutečnost, že Stalin rozbil zednářské plány na uchvácení Ruska a šířil nepřijatelné myšlenky o beztřídní společnosti, způsobila, že byly vydány stohy knih zdůrazňujících jeho nepřijatelné činy a vlastnosti. Naopak, skutečnosti vysvětlující příčiny a důvody politických událostí jeho doby sice existují, ale ví se o nich málo. (Viz např. Svjatoslav Rybas: Stalin krev a sláva). Rusové však dodnes jeho osobnost, která přivedla zaostalé Rusko k vítězství ve válce, k úspěchům ve vědě i technice, oceňují, i když na vlastní kůži mnozí zažili zlo, které proběhlo.

75 let od konce druhé světové války

Pro mnohé to je už jen kapitolka z historie, a tak si ani neuvědomují, že se opět dostáváme do poměrů, které vzniku války předcházely. Opět se hlásí ti, kdo by rádi viděli rozpad ruského státu a jeho degradaci na levný zdroj surovin pro globální velkopodniky a zisků pro finanční korporace. Je zorganizována rozsáhlá Rusku nepřátelská kampaň mající přimět občany evropských států k ochotě přidružit se k napadení již nesocialistického Ruska. Zprvu v podobě hospodářských sankcí, křivení historie, zpravodajských her a postupně i k nácviku vojenského zásahu. Potomci a následníci někdejších plánů na uchvácení SSSR usilují o vnitřní rozvrat všech států, které nejsou ochotny spolupracovat na této strategii. Mnozí evropští političtí činitelé se chovají podobně jako kdysi Chamberlain a Daladier, jednají v zájmu zámořských mocipánů a nedbají na prospěch lidu svých zemí. Vydávají se miliardy dolarů na podporu každého, kdo projeví snahu poškodit Rusko. Také se krok za krokem mění výklad dějin. Na hrdiny, kteří se zasloužili o vítězství nad Hitlerem a na

zmaření rozvratných plánů na zničení SSSR se hází špína, zatímco kolaborantům s velkokapitálem se kol hlavy nasazuje svatozář čistokrevných demokratů. Nacisté vyhlašovali Deutschland, Deutschland űber alles, (Německo nadevše) dnes je aktuální **America first.**

Právě tady můžeme hledat důvod, proč se stoupenci a kolaboranti finančních magnátů tak usilovně snažili odstranit sochu maršála Koněva, člověka, který se významnou měrou přičinil o obranu nejen SSSR, ale i mnoha dalších evropských národů trpících pod nacistickou nadvládou. Maršála, který výrazně pomohl zmařit plány několika desítek rodin, které chtějí plně ovládat svět. Podporou světovládných plánů se i čeští kolaboranti a patolízalové snaží vydobýt si uznání a získat všemožnou podporu na své cestě za kariérou.

Nelze se tedy divit ruským představitelům, že pokládají činy takových lidí za znevážení milionových lidských obětí, které pomohly zachránit svět před hrůzami nacismu a novým zákonem usilují o to, aby za své postoje nesli osobní odpovědnost. Ostatně Američané postupují stejně vůči lidem, kteří odhalují zrůdnosti jejich režimu. Mají zákon, na jehož základě může kdokoli, kdo poškodí symboly, památníky veteránů Spojených států jít až na deset let do basy. Takže ty státy, které se tímto způsobem brání, obhajují své symboly, svou historii, brání svoji národní paměť.

Říká se, že kdo mlčí, souhlasí, a že kdo se nepoučí z minulosti, bude nucen ji prožít znovu.

S využitím publikace N.V. Starikova *Kdo přinutil Hitlera přepadnout Stalina* zpracoval Ivo Krieshofer.